

kundi vera vissur um, at hann dagin eftir hevði allar blaðstjóranar í telefonini.

Hetta gekst eisini væl fyri tann fyrsta blaðstjóran, sum fekk innivist á skrivstovuni, men tá tann seinasti í røðini at enda slapp framat at røkja hesa serligu uppgávu, er greitt, at hann fekk kalda móttöku, tá hann bar fram ørindi síni.

Arbeidsbyrðan

At prentsmiðjan hjá Arnold Øster í fyratiárum um prentaði fleiri bløð, skapti eina stóra arbeidsbyrðu. Tað var tí ógjøriligt bert atnýta dagtímarnar at arbeiða í, og var tað ikki óvanligt, at prentarnir arbeiddu í 36 tímar út í eitt koyr, sigur Arnold Øster við Sosialin. — Tað var heldur ikki óvanligt, at kona mín Kristina

plagdi at koma á prentsmiðjuna við mati til okkara, sum var etin, meðan vit stóðu við pressuna, sigur Arnold og heldur fram: — Ringt var eisini at halda skil á við hvørt, hvat blað tú í lötuni prentaði, og einaferð minnst eg, at eg av misgávum kom at prenta eina lýsing í Tingakross, har stóð »Haldið Sosialin«. — Jú, hetta var P.M. Dam

ógvuliga fegin um, og hann takkaði eisini Luis Zachariassen, sum ikki helt hetta vera serliga skemtiligt, sigur Arnold og brosar.

Eina ferð kom setinissan í eitt blað. Har stóð, at ein maður á Húsum tann 77. april fylti 7 ár. — Jú, slikt hendi eisini tá, sigur Arnold og skoytir uppi, at tað ikki bert er í dag, at prentvillur eru í bløðunum.

Karbach keypti prentsmiðjuna á Heygsbreyt frá Fólkaflakkinum og fer at prenta Sosialin á egnu prentsmiðju.

Á prentsmiðjuni hjá Karbach starvaðist Tummás Jensen sum prentari og Sámál Olsen, prentari á Oyggtjatiðindi var lærlingur.

Sámál Olsen sigur við Sosialin, at hann kom í læru á Prentsmiðjuni á Heygsbreyt kom í læru í 1962 17 ára gamal. Hann hevði søkt læruplássid eftir lýsing í Sosialinum, og at hann annars ikki visti nógv um slikt arbeiðspláss, sum ein prentsmiðja var, tó at hann undraðist ikki sørt yvir arbeiðsumstøðurnar á tí gomlu prentsmiðjuni.

Fyrsta arbeiði hansara var at kynda upp á prentsmiðjuni, sum tá hevði kolfyr. Seinni gjørdist hetta arbeiðið lættari, tá petrolumsøvnur var innlagdur.

Um hetta mundið kemur Sosialurin út tveir ferðir um vikuna, men framvegis bert í fyra síðum. Judith Jacobsen, bókbíndari hevði Bókbíndaravirki í húsunum hjá Herluf Arnason, hevði fingið nýggja falsmaskinu, og hagar plagdu teir á Heygsbreyt at fara við blaðnum til falsingar, og síðan vóru ungfólk, sum pakkaðu blaðið og koyrdu tað á Posthúsið.

Avloðað pressa

Í 1964 keypti Javnaðarflokkurin prentsmiðjuna frá Karbach. Villi Sørensen hevði verið blaðstjóri á Sosialinum síðani 1952 og var tað eisini framvegis, tó at hann búði í Klaksvík. Hann sendi tilfar við postinum, men tað var mangan trupult at fáa hetta og annað tilfar rættstundis, og tí arbeiddu teir mangan til langt út á kvöldið, og onkundi út á náttina, sigur Sámál.

Vit hugsaðu kortini ikki nógv um tað, tí tað hevði altíð verið soleiðis, at blaðini vóru skrivaði um dagin, og at prentarnir arbeiddu um náttina.

— Serliga minnst eg einu ferðina, vit prentaðu páskablaðið, sigur Sámál og heldur fram: — Avgjørt var frammanundan, at blaðið skuldi hava nokur orð um páskahalguna, men tá tvey ikki komu fram tá blaðið skuldi í prent, setti Karbach seg við setmaskinuna. Hann hevði einki handrit at skriva eftir, men gjørdi sjálvur orðini, sum hann setti beinleiðis. Karbach var sera konur í fóroyskum, og dugdi avbera væl at skriva, sigur Sámál.

Í 1972 gjørdist Tummás Jensen so sjúk, at hann

noyddist at gevast at arbeiða. Sámál var tá eitt tíðarskeið einsamallur á prentsmiðjuni, sum nú bert prentaði eitt blað um vikuna.

Tummás Pauli Thomsen, prentari, sum framvegis arbeiðir á Sosialinum, kom hagar í 1974.

Nú byrjaði ein ávis útbýgging av prentsmiðjuni, tá teir keyptu eina litla pressu, sum kallast ein veingjaautomat. Henda varð nýtt til at prenta smærri prentlutir við, og var hetta seinasta prentarbeiðið við blyggj, som var gjørt á prentsmiðjuni á Heygsbreyt.

Sama árið 1974 keypti Javnaðarflokkurin húsin í Sjúrdagøtu 9, har Sosialurin seinast hevur havt innivist. Menn ásaðnað, at nýmótans off-sett teknikkurin var framtíðin innan blaðutgávu, og at tað tí ikki var ráðiligt at úthyggja prentsmiðjuna á Heygsbreyt, sum hevði slitnar ótíðarhóskandi maskinur. Tó høvdu teir á gomlu prentsmiðjuni keypt eina nýggja setmaskinu og innrættað myrkakamar, sum er partur av útbúnað til Off-sett teknikk, og hetta var flutt oman í húsin í Sjúrdagøtu, og hevur verið í nýtslu til dagin í dag.

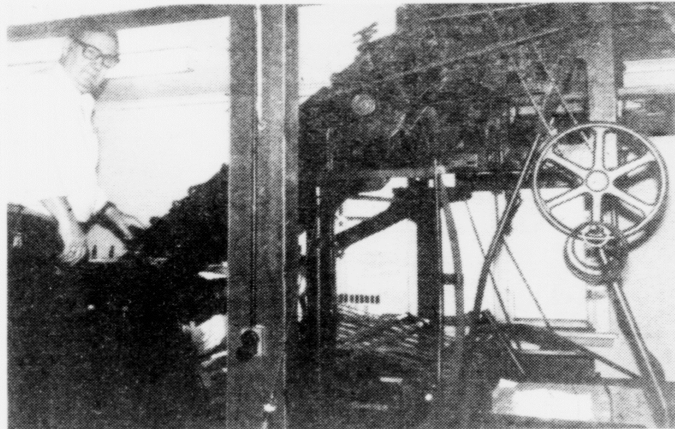
Tá Sosialurin nú ikki longur var prentaður á egnu prentsmiðju, vóru filmir gjørdir av blaðnum, tá tað var umbrotið, og hesir vóru síðan sendir á Dimmalætting, har blaðið var prentað.

Sámál arbeiddi á Sosialinum í 14 ár, og sigur um arbeiðsgongdina, at hon fyrstu árinu ikki liktist nógv tí, ein prentari fæst við í dag. Tá var innihaldið í blaðnum eitt sindur órðvisi, og ikki var gjørt so nógv burtúrur tíðindaflutninginum, sum í dag.

— Einaferð vóru vit kvikir, sigur Sámál og heldur fram: — Hetta var tá J.F. Kennedy, forsetin í USA varð myrður.

Blaðið var farið til prentingar, tá vit frættu hesi tíðindi. Jákup Lindenskov skrivaði eina grein í skundi, og vit noyddust at prenta forsiðuna um aftur, sum tó kom rættstundis út dagin eftir. — Hetta vóru helst tvey ferskastu tíðindini sum higartil høvdu verið í Sosialinum, sigur Sámál at enda.

Í 1977 keypti Einar Joensen prentsmiðjuna á Heygsbreyt frá Javnaðarflokkinum. Prentsmiðjan á Heygsbreyt sum varð stovnað í 1935 og sum gjøgnum tíðirnar hýsti Tingakrossi, Dagblaðnum og Sosialinum er í dag víðkað og umvæld, og virkar við nýmótans OFF-settateknikki, sum Einar Joensen eigur og rekur.

Tá mest var at gera, stóðu teir heilar 36 tímar við pressuna, og hetta sigur Arnold frá í greinini

Arnold sæst her við einum »flugsmekkarar«, sum er honddrivið prentitól, frá eldri tíð

Sámál Olsen, prentari var síðsti lærlingur sum lærði á prentsmiðjuni hjá Sosialinum á Heygsbreyt. Hann starvast nú á Oyggtjatiðindi, har blyggj o.a. reidskapur er skiftur út við nýmótans off-sett útbúnað

Valbløð

Serliga nógv var at gera á prentsmiðjuni upp undir val, sigur Arnold og heldur fram: — Tá kappaðust flokkarnir um at senda valbløð í hvørt hús í Føroyum. Tatiðar teknikkur loyvdí bert at prenta fyra síður og í hesi stóð komu øll bløðini vanlig. Valbløðini vóru oftast í fleiri síðum, og arbeiðið við at falsa og leggja inn í bløðini var gjørt við hond.

— Serliga minnst eg einu náttina, tá Kristina og eg fóru á posthúsið við einum valblaði. Tá leigaðu vit ikki bíl á Posthúsið, men bóru bløðini hagar. Serliga lögdi hevur tað sæð út hesa ferðina. — Kavi og kalt var, og tá vit komu til Krókabrekkuna, settust vit og skreiddu oman til Essaba.

Vit plagdu at seta bløðini til bygdarnar í hólíð har postsmogurnar eru, tí hurðin har stóð ólæst alt samdøgrið. Vit plagdu at vera lidnir at prenta blaðið um 3–4 tíðina, og har stóðu bløðini so til postmenninir komu til arbeiðis um 6 tíðina.

— Hóast vit vísu, at fólk plagdu at fara inn higar um náttina, at fáa sær eitt blað, so hendi annars einki herverk, men tað var tó mangan torført at fáa bløðini út á bygdarnar til tíðina, um Posthúsið hevði ov fá eintøk morgunin eftir. Oskar Hermansen, sum einu tíðina arbeiddi hjá okkum fann upp á rað. Hann legði nokur bløð og viðmerkta »Til stuldurs«.

Arnold Øster sigur at enda, at onkur hevði fingið hugskotið, at breiða alt upplagið, sum skuldi út á bygdirnar, eftir Aarvegnum eina náttina. Tá fingið vit eina postsmogu at koyra bløðini í, sum skuldu út á bygd.

Tíbetur vóru formarnir ikki lagdir av, og vit prentaðu nýtt upplag av Tingakrossi, sum kom út á bygdirnar — tó ein dag seinni enn vanligt.

Keypti prentsmiðju

Í 1954 byrjar eitt nýtt tíðarskeið fyri Sosialin, tá